

Rullaaja

Tarina siitä, kuinka Rullaaja sai supervoimansa

Rullaajalla oli jo pitkään asiat rullautuneet päin mäntyä. Rullaaja oli taitava rullaaja, mutta pulmaksi oli noussut se, että hän ei välittänyt tuon taivaallista kenen tai minkä päälle hän sattui rullailemaan ja lopputulos oli, että ovissa ja ovien karmeissa oli lommoja. Taaperopikkuveli pyllähteli päivittäin rullaajan töytäisystä. Mutkat suoriksi ja suorat mutkiksi, ei mitään väliä; se oli rullaajan rullaus- ja elämänfilosofia.

Koulussa oli sama meininki. Ihan sama! Oli rullaajan vastaus ihan kaikkeen. Ihan sama!

Värittäjää alkoi ottaa mokoma toisten päälle rullailu päähän. Hän huikkasi Pumpulille ja Kanoiralle välitunnilla, että nyt olisi kyllä pieni neuvonpidon paikka Rullaajan kanssa. Eihän kellään ole kivaa, jos yksi on aina pahalla päällä. Ilmahan ihan saastuu, vai mitä Pumpuli, kysyi Värittäjä. No todellakin, sanoi Pumpuli ja samassa Kanoira muuttui kuin haisevaksi vanhaksi tiskirätiksi.

Samassa Rullaaja rullailikin ohi. Ota minut kyytiin, huusi Värittäjä. Olen ihan väsynyt ja en millään jaksa kävellä. No tämän kerran, sanoi Rullaaja happamana ja Värittäjä asettui Rullaajan taakse ja piti kiinni pyörätuolin kahvoista.

Siitä se lähti: Rullaaja rullasi kuin kiitoradalla ja vauhti kiihtyi kiihtymistään ja pian heistä näkyi vain vihreä viiva, joka oli menossa kohti taivaanrantaa. Kaikki välitunnilla olleet lapset jäivät katsomaan ja kaikki koulussa sisällä olevat lapset ryntäsivät ikkunaan katsomaan. Kuului kova Viuuuuh ääni ja vihreä viiva saapui takaisin pihalle. Värittäjä nauroi kippurassa ja Rullaaja oli aivan pölämystynyt. Kaikki tilaisuuden nähneet ryhtyivät taputamaan ja pomppimaan ja huutamaan: Rul-laa-ja, rul-laa-ja.

Opettaja Mira Miide tuli Rullaajan luokse ja totesi: Kuulehan rullaaja, koska sinulla on nopeuden supervoima, saat alkaa koulumme sovittelijaksi. Ryntäät vauhdilla paikalle selvittämään tilannetta ja hakemaan aikuisia apuun, jos jotain kiusataan. Rullaja totesi: Luulin, että olen maailman kaikkeuden ainut rullaaja. En tiennytkään, että rullaaminen onkin supervoimani. Otan tehtävän vastaan ja mikään kynnyks ei ole minulle liian korkea, eikä mikään tehtävä liian mahdoton. Samassa Kanoira muuttui polleaksi kuin lottovoittaja.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI:

**Voiko joskus olla olo, että on maailmankaikkeuden ainut?
Miltä se voi tuntua?**

Joskus voi tuntua siltä, että asiat rullaa päin mäntyä. Mikä auttaa, että se menee ohi?

Miksi hurraaminen ja taputtaminen on tärkeää?

RULLAAJAN TERVEISET:

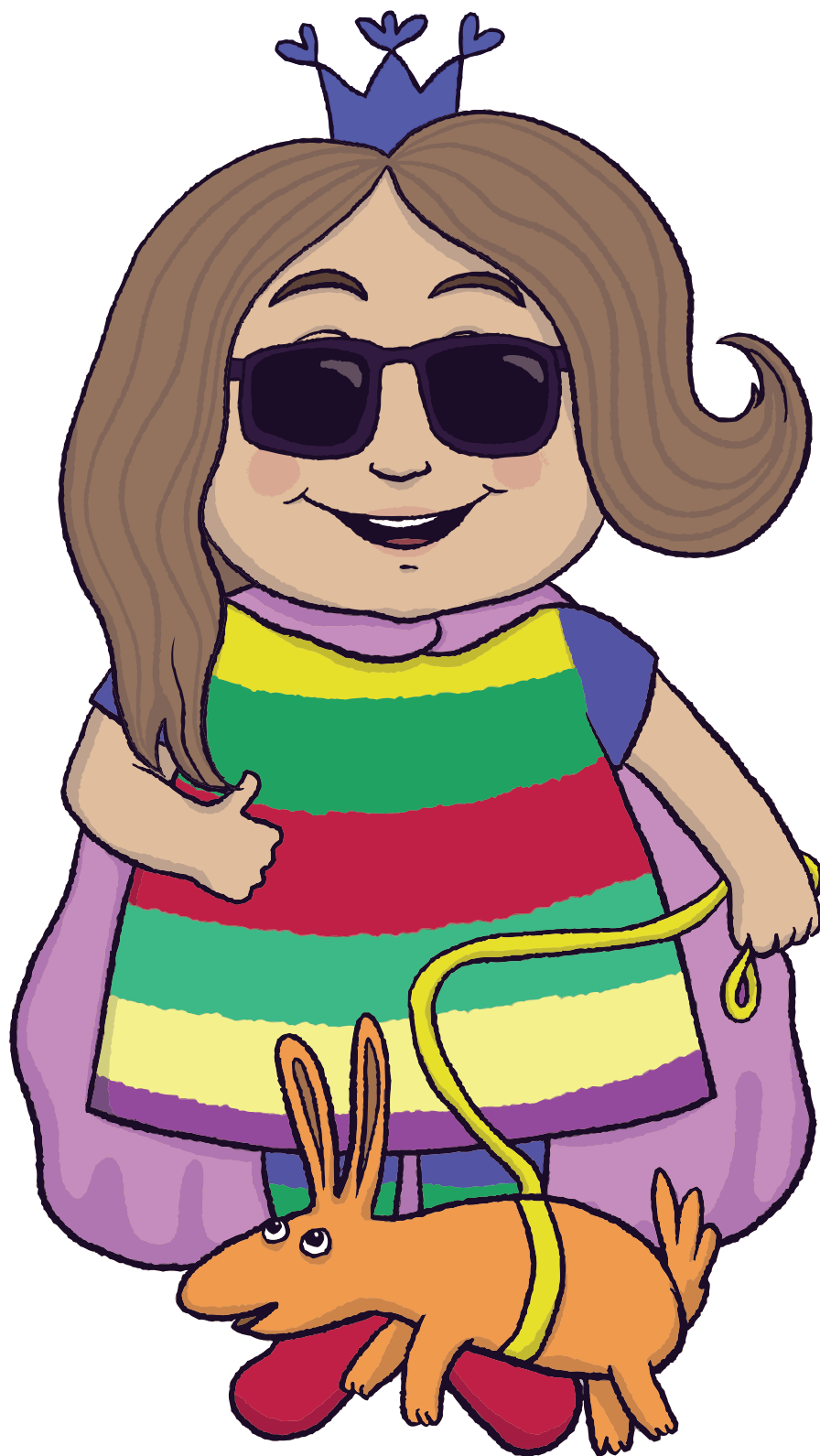
**Ei haittaa, vaikka asiat joskus rullaa päin mäntyä.
Se menee ohi.**

Jos tuntuu, että on maailmankaikkeuden ainut, kerro siitä aikuiselle.

Kannattaa aina miettiä sitä, kuinka kaikki ihmiset ovat samanlaisia ja erilaisia.

Joskus asioiden pitää rullata päin mäntyä, ennen kuin ne muuttuu supervoimiksi.

Prinsessa Pumpuli ja Kanoira

Tarina siitä, kuinka Prinsessa Pumpuli ja lemmikkinsä Kanoira ymmärsivät supervoimansa

Prinsessa Pumpuli oli jo ihan pienestä asti ollut sitä mieltä, että sukkahousut pitäisi kieltää. Ne hankasivat, puristivat, hinkkasivat ja kiristivät. Pumpulin äiti oli jo ihan aikojen alussa ymmärtänyt, että kaikki Pumpulin vaatteissa olevat ylimääräiset laput piti poistaa ja Pumpulin vaatteiden piti olla pumpulia. Niiden piti olla pehmeitä ja ne ei saanut puristaa. Maailmasta oli hyvä poistaa myös liian kovat äänet, kirkkaat valot, suuret yllätykset, epäselvät tilanteet ja liian isot asiat, jotka aiheuttivat tulivuoritunteita, ajatteli Pumpuli, sillä tunteiden sekameteli vei kaikki voimat ja aiheutti hämmennystä. Jos tunteita ja tuntemuksia tuli sisältä ja ulkoa jatkuvalla syötöllä niitä ei millään voinut ymmärtää, varsinkin jos niitä tuli yhtä aikaa ja joka puolelta.

Kanoira oli ollut Pumpulin ystävä myös jo aivan pienestä asti, sillä Kanoira oli aina ollut Pumpulin unikaveri. Kanoira on pehmeä kainalolelu. Sitä oli ihana silitellä, jos tunteet alkoivat vyörymään. Kanoira oli aina auttanut Pumpulia odottamaan, että vaikea tunne menee ohi. Piti vain hengitellä ja laskea. Ensin lasketaan neljään ja hengitetään sisään samanaikaisesti, sitten lasketaan kuuteen ja hengitetään ulos ja samalla silitetään Kanoiraa. Aikojen alussa oli pitänyt hengittely toistaa ainakin kaksisataa kertaa, nyt riitti joskus ihan muutama salahengityskerta ja silitely ja näin oli estetty tunteen kasvaminen liian suureksi ja tunne oli tarvittaessa pienentynyt.

Pumpuli jutteli usein iltaisin peiton alla Kanoiran kanssa päivän tapahtumista ja päivällä esiin nousseista tunteista. Kanoiralle oli erityisen hauska jutella, sillä Kanoira oli oppinut muuttumaan juuri siksi tunteeksi, josta Pumpuli kulloinkin jutteli. Usein Kanoira oli niin hassun näköinen, että Pumpuli ei voinut kuin nauraa. Eräänä iltana Pumpuli oli kertonut Kanoiralle koulussa tapahtuneesta Rullaajan aiheuttamasta hässäkästä pihalla, kun Rullaaja oli Värittäjän kanssa häipynyt taivaanrantaan kuin vihreä viiva. Kanoira oli muuttunut äkäiseksi, pöllämystyneeksi, onnelliseksi ja ylpeäksi salamannopeasti.

Vasta silloin Prinsessa Pumpuli yhtäkkiä tajusi, että meillähän on tässä ihan mahtava supervoima! Voimme auttaa kaikkia, jotka miettivät isoja tulivuoritunteita. Kanoira voi auttaa ihan kaikkia, jotka haluavat nähdä miltä tunne näyttää ja miten sen, vaikka silitysvoimalla ja hengittämällä saa tarvittaessa kesyyntymään. Äkkiä pää tyynyy ja nyt nukkumaan Kanoira, huomenna kerromme tämän opettajalle ja koko luokalle, sanoi Prinsessa Pumpuli ja nukahti onnellisena. Kanoira muuttui supersankariksi, jolla oli ihan oma tärkeä viitta selässään. Siinä viitassa luki, että tervetuloa kaikki maailman tunteet!

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI:

Tuntuuko sinusta siltä, että jotkin asiat pitäisi kieltää (esim. sukkahousut tms.)?

Mikä voi aiheuttaa tulivuoritunteita ja miten tulivuoritunteet saa kesyyntymään?

Mitä Prinsessa Pumpulin pitäisi sanoa lasten vanhemmille tulivuoritunteista?

Miten Kanoira voisi auttaa lapsia?

PUMPULIN TERVEISET:

Kaikki tunteet on tärkeitä ja hyviä. Ne tulee ja menee.

Jos tulivuoritunne räiskyy, kannattaa hengitellä ja laskea vaikka sataan. Se varmasti menee ohi.

Jokainen voi keksiä itselleen oman silitelykaveri -Kanoiran.

Viahe

Viahen tarina siitä, kuinka hän sai supervoimansa

Viahen mielestä tapahtumat olivat alkaneet pienellä nahistellulla. Ensin oli koulussa jonotettaessa käyty kovaa kisaa siitä, kuka oli jonon ensimmäinen. Ryysis oli usein päättynyt isoon vekaraläjään ja lopuksi oli yhdessä naurettu ja päädytty opettajan ohjauksessa jopa ihan kunnolliseen jonomuodostelmaan. Viahe oli usein päättynyt läjän alimmaiseksi, sillä hänellä oli ehkä kovin tarve olla se jonon ensimmäinen. Muille luokkalaisille se jonon ensimmäinen oli aina juuri se, jonka päälle muut olivat hypänneet oikein mojovalla ilmahypyillä.

Viahe oli aina nauranut kaikkien mukana, koska kaikki muutkin nauroivat ja hän ei halunnut olla se, joka ei nauranut. Vaikka häntä ei oikeasti naurattanut ollenkaan. Viahe ei koskaan sanonut, että häntä oikeasti sattui, kun kaikki muut olivat hänen päällään ja varsinkin, jos muilla sattui olemaan reppuja selässä. Repuissa oli nimittäin teräviä kulmia ja ne satutti oikeasti, kun ne painautuivat vaikka selkään.

Viahe halusi olla samanlainen kuin kaikki muutkin, vaikka häneltä puuttui toisen käden pikkurilli ja vaikka hän halusikin aina olla ensimmäinen. Viahen äiti olikin sanonut, että sinulla on tuhat jalkaa mahan alla ja sata ajatusta yhtä aikaa mielessä. Ainakaan hän ei halunnut olla luokan itkupilli.

Viahella oli myös erittäin tarkat silmät ja hän alkoi pikkuhiljaa huomaamaan kaikenlaista muutakin epistä, mitä luokassa tapahtui. Joku otti toisen kumin ja pisti sen omaan reppuunsa, toinen nappasi ruokalassa kaverin lautaselta jotain, tahallista tönimistä milloin missäkin.

Viahella alkoi kiukku nousta. Oikein sellainen kiukku, joka alkoi varpaista ja jatkuin päähän asti. Se pihisytti ja puhisutti niin, ettei mitään rajaa. Se kiukku sanoi, että NÄIN EI VOI JATKUA. Asialle pitää tehdä jotain ja äkkiä. Epis on saatava kääntymään jeppikseksi. Tämä on meidän kaikkien luokka ja kukaan ei saa joutua alakynteen.

Sillä samalla sekunnilla Viahe nosti käden ylös pyytääkseen puheenvuoroa opettajalta. Opettaja Mira Miide sanoi: Viahe, sinulla on puheenvuoro, ole hyvä. "Minä haluan, että meidän luokkamme on Jeppis-luokka. Haluan ja vaadin, että epäreiluus loppuu ja että me saadaan olla just erilaisia kaikki. Mulla on kiukkua ja se on mun supervoima. Osaan huomata epistä ja auttaa niitä, jotka sitä ei huomaa." Rullaaja, Värittäjä ja Prinsessa Pumpuli alkoivat taputtamaan ja Kanoira muuttui Jeppikseksi.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI:

Miksi joku voi nauraa mukana, vaikka ei oikeasti yhtään naurata?

Miten kiukkuvoimaa voi käyttää epäreiluuksien voittamiseksi?

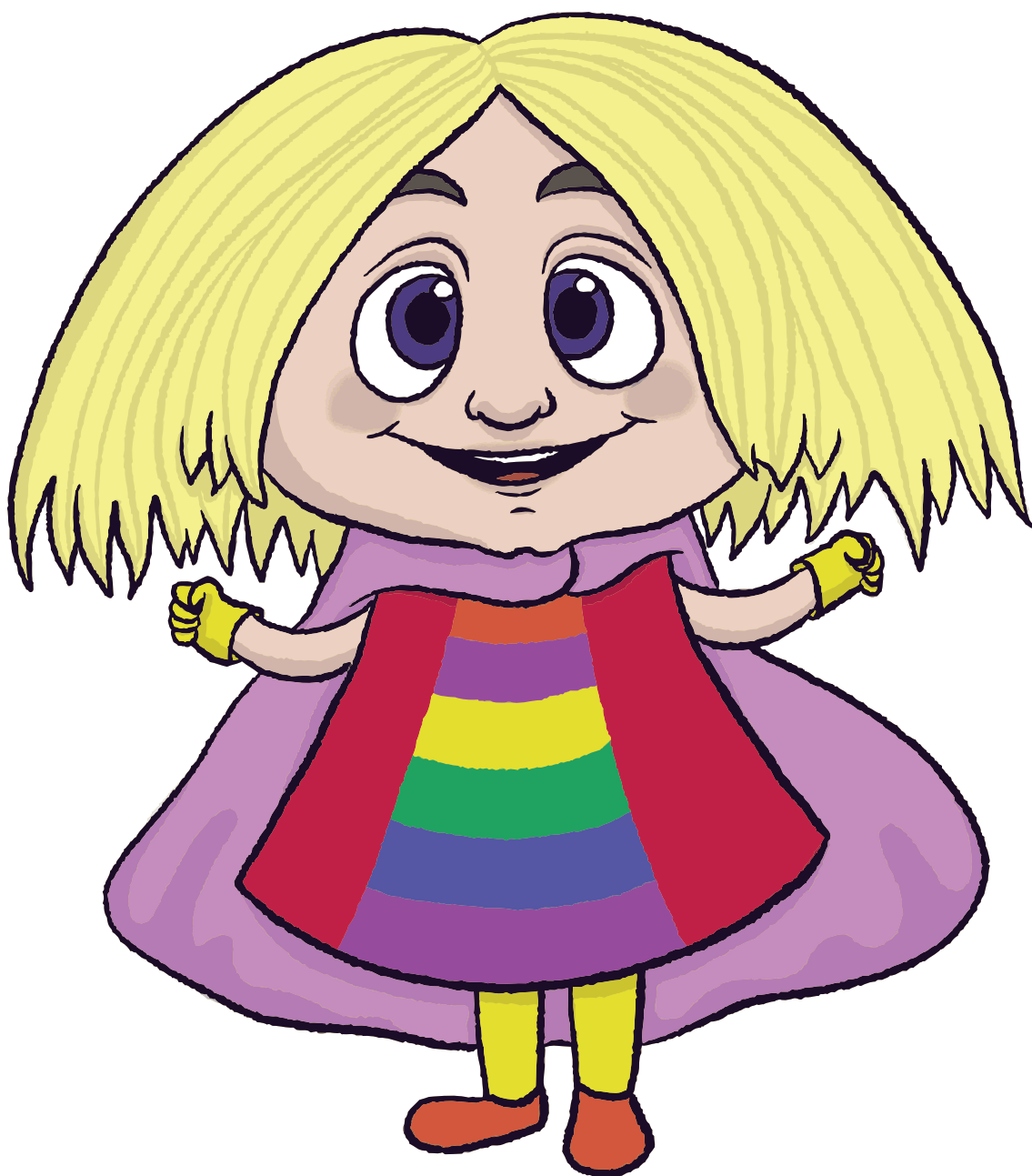
Mikä auttaa, jos on tuhat jalkaa mahan alla -olo?

VIAHEN TERVEISET:

Kiukkuvoima on hyvä juttu. Se kannattaa käyttää hyväksi, sillä se menee ohi, kunnes se tulee taas takaisin.

Jos tuntuu, että on epistä, sen saa sanoa ääneen ja miettiä, miten sen saisi käännettyä jeppikseksi.

Värittäjä

Tarina siitä, kuinka Värittäjä sai supervoimansa

Värittäjää väsytti. Väsytti niin vietävästi, että silmät alkoivat lurpata ihan koko ajan. Oli jopa käynyt niin, että oli päädytty siihen, että Värittäjä ei mennytkään kouluun, vaan jäi kotiin, koska häntä niin väsytti, haukotutti ja huojututti. Sängyn viereen oli raahattu telkkari, josta hän voisi kaiken aikaa katsoa lastenohjelmia, aamusta iltaan lasten ohjelmia. Eihän niitä samoja nyt aina jaksaa katsoa. Vanhemmat häärivät etätöissä kotona ja koko ajan kysyivät, että kuinka sinä voit? Puolen tunnin välein he seisoivat ovenraossa kysymässä, että väsyttikö? No väsytti tietysti, mutta myös tylsistyi ja harmitti tuo ainainen pötköttely.

Värittäjän ystävä Viahe piipahti eräänä iltapäivänä Värittäjän luona koulun jälkeen. Viahe toi tullessaan Värittäjälle lahjaksi värityskirjan ja uudet, hienot värikynät, joissa oli kaikki sateenkaaren värit. Viahe sanoi Värittäjälle, että mitäpä, jos juuri nyt tarvitset hitusen kiukkuvoimaa ja jaksaisit pelata yhden erän unoa. Minua nimittäin juuri nyt huvittaisi pelata. Viahe kaivoi laukustaan Uno-kortit. Värittäjä istui sängyn laidalle pelaamaan. He pelasivat pelin loppuun ja Viahen oli aika lähteä kotiin.

Viahen lähdettyä Värittäjä avasi värityskirjan ja laittoi ukin antamat keltaiset taikahanskat käsiinsä. Hän otti punaisen värin, aloitti värittämisen ja kuin ihmeen kaupalla punainen tunne alkoi hiipiä Värittäjään. Se tuntui tulelta ja lämpimältä. Värittäjä otti vihreän värin, se alkoi tuntua nurmikolta ja puulta, keltainen väri tuntui auringolta, sininen väri tuntui vedeltä, lila tuntui jännittävältä, kuin hämähäkki.

Värittäjä juoksi värityskirjan kanssa vanhempiansa luokse keskeyttämään kummankin Teams-palaverin. "Minä tahdon paidan, jossa on punaista, liilaa, sinistä, keltaista ja vihreää. Minä olen värittäjä ja saan väreistä supervoimia. Haluan väritellä niin paljon kuin jaksan, haluan leikkiä niin paljon kuin jaksan ja olla koulussa niin paljon kuin jaksan. Nyt saatte soittaa opettajalle, että itse Värittäjä on kaapannut Teamsin ja haluaa mennä kouluun, vaikka Teamsin kautta, jos ei muuten jaksaa. Olimmekohan me jo etäkoulussakin. Kyllä se onnistuu. Minulla on oikeus lasten juttuihin niin paljon kun jaksan ja pystyn."

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI:

**Voiko joskus olla niin kipeä, että ihan silmät lurpahtaa?
Miltä se voi tuntua ja mikä siihen auttaa?**

**Värittäjä sai supervoimia taikahanskoista ja väreistä.
Mistä muusta voi saada supervoimia, kun on kipeä?**

VÄRITTÄJÄN TERVEISET:

Joskus meillä kaikilla on lurpahtanut olo ja sen voi sanoa.

Jos huomaat, että kaveri on ihan lurpahtanut, niin voit kysyä, mitä voisimme tehdä, jotta saisit lisää voimia.

Kaikilla on oikeus lasten juttuihin niin paljon kun jaksaa ja pystyy.

Opettaja Mira Miide

Tarina siitä, kuinka Sateenkaaren koulun opettaja Mira Miide keksi keksiä supervoimia oppilailleen

Sateenkaaren koulu on opettaja Mira Miiden ja kaikkien sen oppilaiden ja opettajien yhteinen paikka, jossa nauru raikaa ja hommat hoituu. Mira Miide oli jo ihan pienenä tiennyt, että hänestä tulee isona opettaja. Hän oli nimittäin rakastanut pitää koulua kaikille pehmoleluilleen. Pehmolelut olivat nököttäneet paikoillaan hiiskumatta, kun Mira oli aina leikin aluksi kysynyt niiltä, että mitä te haluaisitte tänään oppia?

Mira oli itse myöhemmin koululaisena huomannut, että on vaikea oppia, jos ei halua oppia. Kertotaulut olivat olleet Miralle aluksi suuri ponnistus. Ne eivät millään meinanneet painua päähän opittujen asioiden lokeroon. Ei sitten millään. Miran opettaja oli silloin keksinyt, että hypätään kertotauluhyppynarua. Tehdään kertotauluista loruja, joita hypitään. Ja kas kummaa, kertotaulut olivat menneet muistiin ihan ilman ponnisteluja. Hyppien ja pomppien. Niinpä Miran lempiaineeksi olikin tullut kaikkien yllätykseksi matematiikka.

Tämä oli ollut Mira Miidelle tärkeä asia, jonka hän muistaa aina kun opettaa lapsia. Opettajan tehtävä on tehdä tylsistä asioista niin hauskoja kuin mahdollista. Sitten pitää vaan kysyä lapsilta, että mitä te haluaisitte oppia tänään? Miran tehtävä oli sitten löytää se tapa, jolla jokainen lapsi oppii. Aivan niin kuin Mira oli pienenä kysynyt pehmoleluiltaan: mitä te haluatte tänään oppia?

Hauskanpidossa Mira olikin ihan mestariluokkaa. Hän oli mm. opetellut tekemään kärrynpyöriä samalla, kun jakoi tehtäviä oppilailleen. Kärrynpyöriä siis ilman käsiä, koska tietysti hänellä oli kädet täynnä jaettavia papereita. Tätä taitoa oppilaan harjoittelivat välitunneilla ahkerasti huonolla menestyksellä. Hassuttelu oli mennyt jopa niin pitkälle, että kaikki koulun oppilaan olivat alkaneet kulkea kumisaappaat väärissä jaloissa. Mira ei nimittäin koskaan malttanut katsoa, menikö saappaat oikeisiin jalkoihin, joten kaikki oppilaat päättivät tehdä samoin. Kaikkein hulluinta on kuitenkin ne hetket, jolloin Mira hyppää luokkansa vihreään kattolamppuun ja jakaa tehtävät sieltä käsin. Ne ovat erityisiä hetkiä, sillä silloin tiedetään, että nyt tarvitaan erityisen paljon hauskuutta. Opittava asia voi olla vaikea ja vaatia erityistä pinnistelyä. Erityinen pinnistely vaatii erityishauskuutta.

Mira-opettajan luokassa siis sattuu ja tapahtuu kaikenlaista. Siellä opitaan uusia juttuja ja pidetään hauskaa. On kuitenkin kolme asiaa, joista Mira suuttuu. Kaikki oppilaat tietävät nämä asiat, sillä kukaan ei halua Miraa suututtaa, sillä silloin hän joutuu rauhoittelemaan itseään kovin kauan ja oppilaat joutuvat odottamaan, että hauskuus palaa takaisin. Näitä asioita ovat nenän kaivaminen, oppilaiden riidat ja turhat sottapyttyhommat.

Mira onkin keksinyt näiden tilanteiden ratkaisemiseksi oppilaiden supersankari-voimien käyttöönoton. Hän on löytänyt kaikille oppilaille omat supersankarivoimat ja näiden voimien avulla oppilaat ovat itse ratkoneet vaikeita asioita ja tilanteita niin hienosti, että heistä on ihan tehty lehtijuttu ja heitä on haastateltu telkkariinkin.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI:

Mikä voisi olla sinun/perheesi supervoima?

Miten tylsistä asioista voi saada hauskoja?

Anna hassutteluvinkki tylsyyden voittamiseksi!

MIRAN TERVEISET:

Kaikilla lapsilla on supervoimia. Jos et ole vielä keksinyt omaasi, kysy apua muilta!

Mitä tylsempi asia tai tehtävä on edessäsi, sen enemmän tarvitset hauskanpitoa ja hassuttelua.

Esim. siivotessa voit leikkiä vaikka eri eläimiä: kuinka siivoaa kissa, entäs mustekala? Entäs pikkuinen hiiri, tai suuri norsu?

Supersankarit

Supersankareiden ensimmäinen supersankaritehtävä

Niinhan siinä sitten kävi, että Viahe, Rullaaja, Värittäjä ja Pumpuli muodostivat Joukon Supersankareita, joilla on supervoimia. Supervoimilla pystyi auttamaan ihan kaikkia koululaisia ties vaikka minkälaisissa asioissa. Opettaja oli perustanut koulun postilaatikon, jonka päällä luki: Tarvitsen supervoimia!

Koulussa oli keskusteltu supervoimien tärkeydestä ja uudesta postilaatikosta. ”Jos koet tarvitsevasi Supersankareiden supervoimia voit laittaa lapun postilaatikkoon ja Supersankarit ottaisivat sinuun yhteyttä tilanteiden kiireellisyyden sijaistyksessä”. Näin oli kaikkia koululaisia informoitu. Lappuun oli hyvä laittaa myös tietoa, minkälaisesta tilanteesta oli kysymys, jotta Viahe, Rullaaja, Pumpuli ja Värittäjä pystyivät omassa kokouksessaan sopimaan kuka tai ketkä lähetettäisiin paikalle selvittämään tilannetta. Oli myös päätetty, että maanantaisin kello 8–9.00 oli supersankarikokous koululla. Koulu alkoi siis oikeasti vasta kello 9.00.

Ensimmäisenä maanantaina postilaatikon käyttöönoton jälkeen sankarit saapuivat kokoukseensa jännittyneinä. Kanoira oli hieman läpinäkyvän oloinen, sillä jos Pumpuli ei oikein tiennyt, mitä tapahtuu, Kanoira todellakin saattoi muuttua kokonaan läpinäkyväksi. Se oli Pumpulin mielestä todella kiusallista, sillä silloin Kanoirasta näkyi vain keltainen kuljetusremmi. Ne tilanteet saivat Pumpulin olon vieläkin hämmennyneemmäksi, sillä hän taas ei halunnut näyttävää Supersankarina, joka kulki pelkkä kuljetusremmi kädessään. Kanoirahan kun osasi muuttua siksi tunteeeksi, joita muut tunsivat.

Supersankarit päättivät nopeasti ryhtyä hommiin, jotta saadaan Kanoira taas näkyväksi. Innokkaana he lähtivät avaamaan postilaatikkoa. Vain heillä oli avain postilaatikkoon ja oli päätetty, että avainta säilytetään vuorotellen. Ensimmäiseksi oli sovittu, että Värittäjä sai huolehtia avaimesta. Värittäjä oli pitänyt avainta piilotettuna Ukilta saamiensa keltaisten taikahanskojen sisällä koko viikonlopun. Kanoirakin muuttui nyt näkyväksi ja sen pää oli alkanut pyöriä. Iloisena kävi usein niin. Ensimmäinen nähtiin siltä, että postilaatikko oli aivan tyhjä. Sitten Rullaaja löysi tuolinsa sivutaskusta taskulampun ja valaisi sillä postilaatikkoa. Postilaatikon pohjaan oli juuttunut pieni lappu, joka hädän tuskin näkyi. Siinä luki: hei olen uusi täällä, minulla ei ole kaveria ja varsinkin välitunnilta on kurjaa. Kuinka saadaan kaveri? t. Ville.

Kaikki valpastuivat, sillä ensimmäinen supersankaritehtävä oli siinä. Viahe avasi suunsa ensimmäisenä: Mennään heti ulos ja katsotaan, onko Ville tullut jo koulun pihalle. Heti heti heti. Minä tiedän, kuinka saadaan kaveritea.

Koko porukka säntäsi ulos ensimmäiseen supersankaritehtävänsä. Viahe, jolla on erityisen tarkat silmät, huomasi Villen koulun pihalla. Ville istui reppunsa päällä ihan yksikseen ja katseli ympärilleen. Ihan selvästi hän etsi Supersankareita ja mielti, saisiko hän apua pulmaansa.

Viahe säntäsi Villen luokse ja sanoi: ”Kaveritea saa, kun on itse kaveri ja on ystävällinen. Nyt esittelen sinut kaikille meidän luokkalaisillemme, mutta ennen sitä Rullaaja saa viedä sinut hurjalle ajelulle ja Kanoira saa lähtea mukaan, niin saadaan nähdä, minkälaiseksi hän muuttuu”. Ville meni Rullaajan pyörätuoliin taakse, otti kahvoista ja Kanoiran remmistä kiinni. Kanoira lensi kuin ilmapallo Villen ja Rullaajan perässä. Takaisin palattuun Kanoira oli ihan huijaili. Innoissaan pomppi ja hyppi! Villeä nauratti. Supersankarit ja Ville huomasivat muiden koululaisten jo saapuilevan koulun pihalle. He lähtivät moikkaamaan tulevia uusia kaveritea. ”Tullaan viikon päästä tarkistamaan, että sulla on kaveri”, sanoi Viahe. Ville sanoi kiitos. Supersankareiden ensimmäinen tehtävä oli suoritettu.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI:

Miten voi saada kaveritea?

Miten voi auttaa, että kaikilla olisi kaveritea?

Minkälainen on hyvä kaveri?

Mitä supervoimia kaveruudessa tarvitaan?

Mitä haluaisit kysyä kaveruudesta Supersankareilta?